

53. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J. Popelky

Význam konce věku Ryb Podstata Boha (opakování) Další důležité prohloubení meditace

(Dům techniky Ostrava-Mar.Hory 6.9.2008)

Mám čím dál silnější pocit, že pravda je tak jednoduchá, že je zbytečné už o tom mluvit. Myslím si, že by bylo velice dobré, kdyby ne všichni, ale lidé, kteří mají pocit, že život má nějaký hlubší smysl, si uvědomili, že se nacházíme ve velmi výjimečné době. Kdo je citlivý, vnímá, že jsou ve vzduchu velice zvláštní energie, které způsobují, že drtivá většina lidí se začíná chovat čím dál více jako blázni. Je to způsobeno tím, že ten, kterému patří celý vesmír, má v tomto časovém okamžiku velké záměry a šťastný to jedinec, který více méně cítí či dokonce vědomě ví, o co tady vlastně kráčí. Nyní se nacházíme na rozhraní dvou věků. Končí věk Ryb a za tři roky začne věk Vodnáře. Zde se nejedná jen o to, že dochází k přechodu mezi dvěma věky, ale zde jsou vyšší časové cykly a podstatou tohoto časového okamžiku je to, že každý jedinec, který se momentálně nachází na této zemi, bude muset ukázat svoji dospělost, co se týče poznání sebe sama (někdo by řekl poznání Boha), to znamená, že každý bude nekompromisně konfrontován s tím, jakého poznání dosáhl v této oblasti.

Taková duchovní temnota, jaká je nyní na Zemi, nebyla nikdy v historii této planety. Jsou dva důvody: Jeden důvod, který způsobuje tuto duchovní temnotu je nebývalý rozvoj techniky, druhý hlavní důvod jsou stávající náboženské soustavy. Hlavní náboženské systémy, které jsou nyní na této planetě, hinduismus, buddhismus, islám, křesťanství a judaismus, místo toho, aby lidi k pravdě přiváděly, je velice úspěšně od pravdy odvádějí.

Lidé si neuvědomují, že neexistují nějaké dvě kategorie, že existuje jen oblast duchovní a oblast pozemská, hmotná. Skutečnost je taková, že všechno je duchovní, ať si to někdo uvědomuje či ne. Všichni se ženou za něčím, málokdo ví, za čím, ale víceméně by chtěl být každý šťastný. Každý člověk si nachází svoji cestičku, pomocí které se domnívá, že dospěje právě k tomuto štěstí.

Nikdo ale nenalezne štěstí, ani zde ani v nebi, pokud si nenajde cestičku ke svému vlastnímu srdci.

Když se nyní blíží lidstvo k tomuto okamžiku, kdy se ukáže Ten, komu patří vše a celý vesmír, ještě však předtím než k tomu dojde, se musí samozřejmě na Zemi ukázat ti, kteří to zde (zpovzdálí) řídili. Jsme velice blízko, kdy se zde odhalí přítomnost mimozemských civilizací, a také se musí odhalit, že tyto mimozemské civilizace jsou zodpovědné za vznik pozemského člověka a že více méně pozemského člověka stvořili k tomu, aby dokázali, že lze existovat a žít život, který nepotřebuje existenci Boha. Bůh s tímto počítal a nechal, ať tento experiment proběhne, protože se mu to hodilo svým způsobem do karet.

Každý člověk by měl být připraven na to, že dojde v nejbližší době k odhalení mimozemských civilizací. Zda to bude za rok či za dva, to je vedlejší, ale jde o to, aby byli lidé na to připraveni a neměli z toho potom velký šok. Potom bude zajímavé, když nějakí křesťané či ortodoxní vyznavači různých náboženství budou konfrontováni ve smyslu, že mají svého Boha a najednou se zde objeví nějakí mimozemšťané.

Když jsem nedávno přemýšlel nad skutečností, že vše má duchovní základ, tak veškerá historie vesmíru se ukrývá v každém lidském těle. Tak jako se vesmír vyvíjel nejen fyzicky, ale i duchovně, je vše obsaženo i v našich tělech.

Bůh a satan:

Před prázdninami jsem vysvětloval příklad, co je to satan či jak rozumět tomuto slovu a co se za ním ukrývá. Kdybychom to zjednodušili a přistoupili na takový jednoduchý obraz, že existuje Bůh a existuje satan. V rámci lidského těla je to tak, že Bůh je naše srdce a satan je náš přední mozek.

Člověk, který dominantně pracuje se svým předním mozkem, nemá vůbec šanci se setkat se skutečností, která se nazývá Bůh. Někoho to možná může překvapit, protože mozek je přece spojován s inteligencí, moudrostí, a nemusí se mu zdát jasné, proč to tak je, že by měl být mozek překážkou na cestě k duchovnímu poznání.

Poznámka posluchačky: Ale to není přece překážka, my přece potřebujeme mozek k tomuto poznání, ne?

J.P.: Mozek potřebujeme, ale jen k něčemu a musíme vědět, k čemu. Vysvětlím to.

Než jsme přišli na tuto planetu, neměli jsme fyzický mozek. Až odejdeme z této planety, také necháme fyzický mozek zde a přesto budeme žít, taj jako jsme žili i předtím. Když jsme neměli fyzický mozek, byli jsme obdařeni nějakou inteligencí a když zde necháme fyzický mozek, také budeme mít nějakou inteligenci a dokonce větší, než máme nyní, protože díky tomu, že jsi pod nadvládou předního mozku, máš tuto inteligenci velmi nízkou. Když se zbavíš fyzického mozku, tvá inteligence stoupne.

Poznámka posluchačky: Ale na té cestě mozek potřebujeme, protože kdybych ho neměla, asi bych zde neseseděla.

J.P.: Když bych to řekl v intencích zvěrokruhu: Které znamení nejvíce vystihuje podstatu Boha?

Odpověď: Lev.

J.P.: Ano. A které znamení nejdokonaleji vystihuje podstatu satana?

Odpověď: Opoziční Vodnář, ne?

J.P.: Ne.

Odpověď: Tak Váhy.

J.P.: Ne.

Další odpověď: Blíženci.

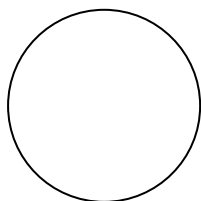
J.P.: Ne.

Další odpověď: Kozoroh.

J.P.: Ne, je to znamení Panny.

Podstata Boha (opakování a shrnutí):

Toto je Bůh:

Má Bůh tělo nebo nemá?

Odpověď posluchače: Má duchovní tělo.

J.P.: To je jedno, jaké, všechno je duch. Hmota je taky duch. Já se ptám, jestli má Bůh tělo nebo ne?

Posluchač: Kristus má i duši, v lidské podstatě, že žil na Zemi, tak zde upevnil svoji duši.

J.P.: Kristus ano a vy?

Posluchač: My se vyvíjíme. My se snažíme být takoví jaký byl On.

J.P.: Nyní se bavíte o Kristu nebo o Ježíši? Když jste říkal, že On, to jste myslel Ježíše nebo Krista?

Posluchačka: Ale otázka byla, jestli má Bůh tělo.

Posluchač: Ale Bůh je v podstatě Ježíš, který zde byl. Takže má tělo, protože má duši, která se zde nechala vyvíjet, tak jsem to pochopil.

J.P.: No ale Kristus je v každém člověku. Tak jako byl Kristus v Ježíši, tak tentýž Kristus je v každém člověku.

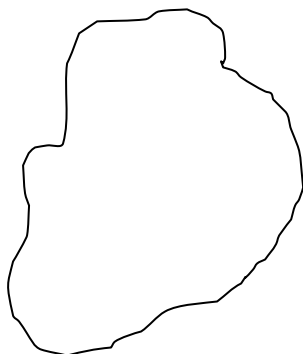
Já používám slovo Kristus a u někoho by to mohlo vyvolávat dojem, že je to jen ve spojení s křesťanstvím, ale když řeknu slovo Kristus, nemusím to dávat do vztahu s křesťanstvím. Pro mne **Kristus je tvůrčí Já, které je v každém člověku**. V duchovních věcech existují obrovské mezery, i jedinci, kteří celý svůj život zasvětili hledání nějakého duchovního poznání, se nevyjadřují dost přesně. Někdo vám bude tvrdit, že Bůh má tělo, někdo bude tvrdit, že Bůh je duch a je to skutečnost, která je všepřonikající, všudypřítomná atd. Je nutno si uvědomit, že **když se bavíme o Bohu, můžete se na něj dívat z různých úhlů pohledu. Bůh je něco, co se nachází v různých stavech**. Za těch pět let, co se zde scházíme, jsem mnohokrát opakoval proces, který prodělával Bůh a který se v každém člověku opakuje.

Pražáklaď všeho je prožitek JSEM, existuji. To je něco, co různí esoterici nazývají, když tvrdí, že Bůh je čisté bytí, vědomí. To je pravda. Existuje tato rovina, kdy existuje samotný prožitek existence. Pro mnohé lidi, kteří jsou zvyklí fungovat ve tvarové skutečnosti jen v kontaktu s nějakým konkrétním projevem, ať je to tělo či cokoliv, je těžce uchopitelné si představit stav, že nemám tělo, nemám žádné myšlenky, emoce, že já sám se stanu jen skutečností, faktem – pocitem existence. Tohoto stavu lze dosáhnout a mnozí lidé, kteří tento stav dosáhli, kdy se odtotožnili od svého těla a mysli a přímo oni se stali skutečností samotné existence, to zažili jako velmi příjemný prožitek, protože se zbavíte veškerých starostí. V pocitu – EXISTUJI vás nemůže nic ohrozit, on není na ničem závislý, není ničím podmíněn. Člověk, který tohoto dosáhne, se raduje ze své nepodmíněnosti, z toho, že je nikým a ničím neohrožen. Chápu lidi, kteří toho dosáhli, že budou tento prožitek preferovat jako tu nejvyšší skutečnost, protože to vám umožňuje prožít absolutně bezstarostný stav, a navíc, je to stav, kdy si uvědomujete, že jste věční, nezničitelní, nesmrtelní. Je zde ale nebezpečí, že pokud se někdo dostane do tohoto stavu, ustrne. To není nejvyšší meta, za kterou bychom měli jít. **Po určité době, kdy člověk umí vstupovat do prožitku JSEM, kdy se sám stane existencí, tak tato existence si po určité době začne klást otázku: Kdo je to Ten, který JE? A najednou se začne z tohoto oceánu bytí vynořovat ostrůvek, který není nikým jiným než pocitem JÁ.** Tento pocit JÁ začíná mít jinou kvalitu. Když jste najednou konfrontováni s těmito dvěma skutečnostmi, kdy jednak zažíváte prožitek existence, který vám dává možnost prožívat svoji nesmrtelnost, kdy vás nic nemůže rozházet, nic vás nemůže ohrozit, je to velice příjemné a najednou, když se objeví prožitek Já, má jinou kvalitu. Zde začnete zažívat prožitek, že si uvědomujete sami sebe. Tam dochází k jiné radosti, která je mnohem intenzivnější než ta původní. Najednou, když začnete srovnávat tyto dva prožitky, zjistíte, že není pro vás tak radostné, že jste nezničitelní, nesmrtelní, neohrožitelní, ale začne vás daleko více dojímat a fascinovat, že si uvědomujete sami sebe.

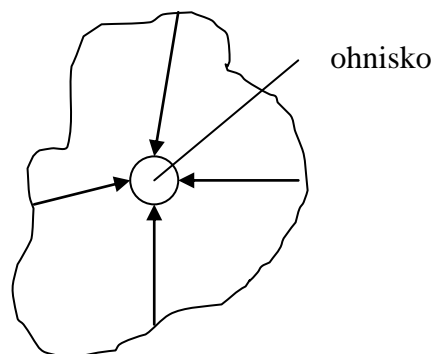
Najednou jste ze stavu vědomí (JSEM) přešli do pozice Sebe-vědomí:

Prožitek samotné existence – vědomí nemá žádné kvality:

JSEM:

Koncentrace JSEM do ohniska:

Když se dostanete do prožitku čistého vědomí, nemůžete říct, že je velký, malý, světlý, tmavý, tam takové kategorie vůbec neexistují, tam je pouze samotný prožitek JSEM. Ale když začnete přemýšlet nad tím, kým jste, či když toto prapůvodní bytí začalo intuitivně cítit potřebu si uvědomit, kým je a když se najednou začal z oceánu bytí vynořovat ten ostrůvek, čili prožitek JÁ, najednou docházelo ke stavu, že veškeré bytí se začalo stahovat, koncentrovat do jednoho ohniska. **Prapůvodní bytí se přestalo zaobírat samo sebou a začalo se zaobírat tím, co se v něm objevilo. Začalo se stahovat do jednoho ohniska, protože to, co se z prapůvodního bytí (z prožitku JSEM) vynořilo, byl prožitek JÁ, a JÁ je jenom jedno. V celém vesmíru je jedno jediné JÁ.** Neexistují dvě JÁ. To znamená, že to prapůvodní vědomí se začalo čím dál více zaměřovat na to, co jediné existuje a to je – prožitek JÁ. To znamená, že když je něco jediné a začnete se na to zaměřovat, tak nemáte jinou možnost než se stáhnout do ohniska. Čím více se prapůvodní vědomí JSEM začalo stahovat do ohniska, tím více se začalo zahřívat a začalo narůstat na intenzitě světla. To je to samé, jako když máte v prostoru rovnoměrně rozptýlené světlo a vezmete lupu, což není nic jiného než že to, co je rovnoměrně rozptýlené v prostoru, začnete stahovat (nasáváte to) a začnete se zaměřovat do jednoho ohniska. Dochází k prudkému nárůstu tepla a světla. Je to přesně mechanismus, který se odehrál v Bohu a který se musí odehrát v každém člověku. Člověk jakožto živoucí vědomí musí meditovat nad sebou samým. Když vědomí začne meditovat nad sebou samým, začne se najednou opravdu stahovat do jednoho ohniska a začne se ve vás vynořovat prožitek JÁ. Čím silněji si toto JÁ uvědomujete (prožíváte), tím více začne ve vás stoupat teplo a světlo. Tímto symbolem, kdy si vědomí uvědomuje svoje JÁ, je na obloze Slunce. Člověk, který si začne uvědomovat své pravé JÁ, si začne uvědomovat, že v hrudi (psychické oblasti, která souvztažní s lidskou hrudí) se opravdu nachází slunce, které sice nevidíte očima, ale vidíte ho v nitru své mysli a vědomím. Tam se nachází slunce. Někdo by řekl, že to je Kristus. Tento Kristus je v každém člověku, protože každý člověk má v sobě živoucí ohnisko. Kdyby toto živoucí ohnisko v nás nebylo, nežijeme. Toto ohnisko jsem nakreslil jako první obrázek.

Chtěl bych, aby si každý jasně uvědomil, že když se bavíme o skutečnosti, která se jmenuje Bůh, můžete se na to opravdu dívat buď jakožto čisté vědomí, což není nic mysteriózního, je to prožitek, který zná každý, ale nevěnuje mu záměrně pozornost, že máte pocit, že existujete. Můžete existovat, ale přitom si nemusíte klást otázku: Kdo je to ten, kdo existuje. Ale prožitek vlastní existence má každý. Je to jeden aspekt, jak můžete prožívat

Boha. Druhá skutečnost je, když si existující začne klást otázku: Kdo je to ten, který existuje? V tu chvíli dochází k procesu, kdy se ve vás začne vynořovat prožitek Jáství a kdy začnete tomuto Jáství věnovat pozornost, dochází ke stahování a soustředování do jednoho ohniska. Toto ohnisko se nachází v lidské hrudi.

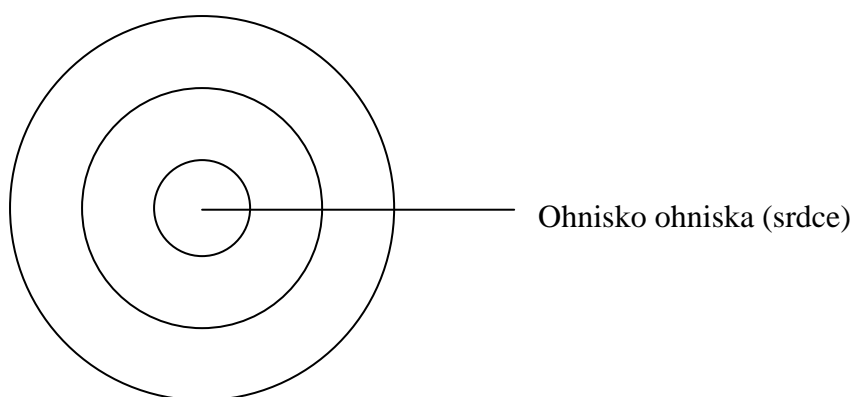
Nechápu, když se v duchovních věcech hovoří o čarách, že je řečeno, že nejvyšší čakra je ta kořenová, tomu nerozumím.

Pozn. posluchače: Oni vycházejí z toho, že je fyzicky nejvýše. Protože je vysoko.

J.P.: Oni dokonce tvrdí, a neberou to proto, že je nejvyšší, ale tvrdí, že otevření té sedmé čakry teprve umožňuje prožitek Boha. Pokud to umožňuje, tak to umožňuje prožitek Boha v podobě čistého bytí, kdy si uvědomujete, že všechno JE a že všechno je ponořeno do jednoho prožitku existence – JSEM. Ale tam není prožitek svého Já. Prožitek vlastního Jáství můžete zažít jedině v hrudi. Málokdo si uvědomuje, že i jedinci, kteří už uchopili vlastní zkušenosti prožitek vlastního pravého Já, kdy budou tvrdit, že se setkali s Bohem (což bude pravda), setkali se s Kristem, můžou v počáteční euforii nabýt dojmu, že už poznali Boha a tím mají vše vyřešeno. Ale tak to není. Toto Jáství svou vlastní přirozeností má potřebu se zažívat čím dál více intenzivněji. Znáte to z vlastní zkušenosti: Když se ze začátku setkáte s něčím novým, co je příjemné, nádherné a krásné, a hned vás to oblažuje, je to zpočátku euforie. Když to budete zažívat nějakou delší dobu, zevšední vám to a najednou to budete brát jako samozřejmou věc a začne vám scházet euforie. Zase se chcete do té euforie dostat a nezbývá vám nic jiného než že to, co vám zpočátku dávalo euforii, uchopíte ještě pevněji (protože to vám dávalo zpočátku euforii) a musíte ji zintenzivnit. I toto Jáství je zpočátku velká věc, když si uvědomíte, co je myšleno tímto pravým Já, když ho prožitkově uchopíte, ale potom, v další fázi se tento prožitek Jáství musí čím dál více zintenzivňovat.

Veškerý život, ať na této či jiných planetách, či v duchovních oblastech, není nic jiného než zintenzivňování prožitku JÁ.

Aby tomu člověk správně rozuměl, musí znát, že i Bůh, když sám sebe zintenzivňoval a když se začal stahovat do tohoto ohniska, do prožitku sebe sama (Jáství), tak když toto ohnisko vzniklo, v samotném okamžiku vzniku tohoto ohniska, byly v tomto ohnisku tři úrovně, kvality:

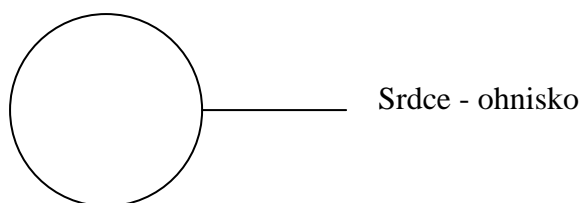
Když chápeme kruh, že je to ohnisko, tak i ohnisko má svůj střed, i ohnisko má své ohnisko. Jaké používáme jiné slovo pro ohnisko?

Posluchač: Fokus?

JP: No, to zní příliš vědecky. Ale když bychom to chtěli přiblížit člověku, tak ho můžeme nazvat srdcem. Srdce jakékoli živé bytosti je ohnisko.

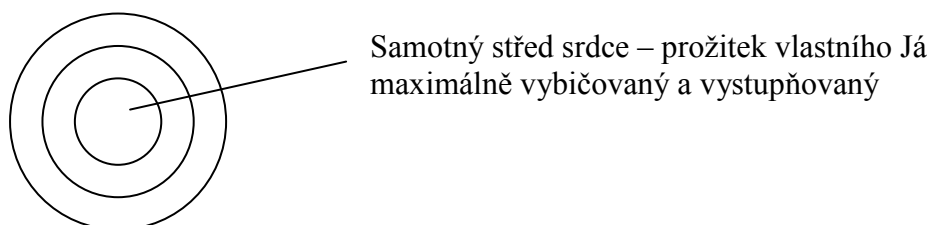
Kruh je ohnisko, ale také můžu říct, že je to srdce. **Když se bavíme o životě a my jsme živé bytosti, pod pojmem srdce se rozumí stav, že si uvědomujete své vlastní JÁ.**

Prožitek vlastního Já, uvědomění si sebe sama automaticky znamená vznik srdce. Toto tvůrčí Já a ono to taky není přesné, Já není tvůrčí, Já je tvořivost sama. A proč? Protože prožitek Já je prožitkem neskonalé radosti a radost je nadšení z toho, že si uvědomujete sami sebe. Uvědomovat si sám sebe je vždycky neskonalá radost. Lidé chtějí být šťastni a vyhledávají štěstí pomocí nějakých vnějších prostředků, nechť to jsou nějaké věci, nechť je to cesta do dalekých krajín, nechť je to přítomnost milované osoby, ale to nemůže přinést trvalé štěstí, protože štěstí jako takové je uvědomění si vlastního Já. Proces, kdy si uvědomujete vlastní Já, je automaticky prožitek radosti, štěstí. Nikdo nemůže v životě dosáhnout trvalého štěstí, pokud se nedostane do stavu, že si je plně vědom svého vlastního Já. Neexistuje jiná cesta, ať se to někomu líbí či ne, protože prožitek Jáství je přímo štěstím. Uvědomit si vlastní Já znamená octnout se v jednom bodě, ohnisku, srdci – stát se srdcem. Prožitek Jáství je přímo srdce. Ne že Bůh stvořil srdce (bavím se o Bohu jako o prožitku Jáství), ale prožitek Jáství je přímo srdcem. To vám vysvětluje, proč se neustále hovoří o tom, že Bůh je Láska. Odkud vyvěrá Láska? Ze srdce. Většina lidí si myslí, že Láska je proces, který probíhá mezi dvěma lidmi. Někdo je dokonce schopen milovat i zvířata, že. Málokdo chápe, že Láska je prožitek vlastního Já v nejčistší formě. Člověk, který si uvědomí své vlastní Já, si automaticky uvědomí, že v celém vesmíru existuje jedno jediné Já, které se nachází ve všech lidech a bytostech. Člověk v té chvíli získává účast na životě všech bytostí, protože začne vnímat, že život každého člověka a bytosti je jeho vlastní život. Můžete mít větší účast na životě jiné bytosti než to, že si uvědomujete, že v této bytosti žije něco z Vás? **Vědomí vlastního Já je Láska = Radost.** V té chvíli si uvědomujete a zažíváte, že jste to přímo Vy, kdo žije v každé jiné bytosti, nejenom ve mně, ale v každém jiném. V té chvíli se váš vlastní život smísí s životem všech ostatních. To znamená, že jste se octli v jednom ohnisku a že jste se stali srdcem:

Když bychom si ohnisko nakreslili jako bod, nemáme prostor si uvědomit, že tento bod má určitou strukturu. Zvětšíme si tento bod a zjistíme, že toto ohnisko (srdce) má tři složky:

Prožitek vlastního Já:

I srdce má své srdce – samotný střed (ohnisko má své ohnisko). Toto je prožitek vlastního Já. Prožitek vlastního Já má ještě v sobě stav, kdy je prožitek vlastního Já vybičován do maxima. A když vybičujete prožitek vlastního Já do maxima, dostanete se do srdce srdce, kde je nejintenzivnější prožitek Lásky a radosti. Vidíte, že i prožitek Jáství se dá stupňovat.

V okamžiku, kdy se dostáváte do maximálního prožitku svého vlastního Já, když zažíváte prožitek maximální radosti, začnete automaticky postřehovat, že prožitek radosti není nic

jiného než chuť něco dělat. Když máte prožitek intenzivní radosti, automaticky cítíte potřebu něco tvořit. Všimněte si, že radost, Láska, tvořivost jsou tři slova pro jednu a tu samou věc, což je stav, kdy své vlastní Já zažíváte s maximální intenzitou. A právě tento stav, že prožíváte své vlastní Já s maximální intenzitou, to znamená, že jste se dostali do ohniska ohniska, nám na obloze symbolizuje Slunce. Slunce je vládcem královského znamení Lva a Lev ovládá srdce. Lev znamená – dostat se do středu veškerého života, do ohniska, ze kterého pramení veškerý život a toto ohnisko není nic jiného než to, že si plně uvědomujete své vlastní Já. Uvědomujete si své vlastní Já? Samozřejmě, že si Ho uvědomujete, ale ne intenzivně. Protože si Ho neuvědomujete intenzivně, nemůžete se dostat do ohniska ohniska. A víte, proč si neuvědomujete dostatečně intenzivně své vlastní Já? Protože si Ho pořád uvědomujete. A protože si Ho pořád uvědomujete, tak vám prožitek vlastního Já připadá jako to nejvšednější ve vašem životě. Znáte Ho odjakživa a to, co znáte odjakživa, vám připadá jako ta nejbanálnější, nejstupidnější věc. Každý člověk má pocit, že zrovna tímhle se zabývat nemusí. Proč by se tím člověk zabýval. Teď sice milion nemá, ale až získá první milion, to bude radost! To bude něco nového. Ještě jsem nebyl třeba někde na dovolené v Egyptě, ale až přijdu poprvé do Egypta, to bude radost, že? To bude něco nového. Ale jak se můžu radovat z něčeho, co mám pořád? To je ten zádrhel na cestě k Bohu! Tím, že lidé neví, co se ukrývá pod pojmem Bůh, si myslí, že setkat se s Bohem znamená – poznat něco nového, co předtím neznali. Ale to je ten základní omyl! Setkat se s Bohem znamená, že vám v tu chvíli dojde, že jste Ho znali odjakživa. Bude tam pouze jediný rozdíl. Ne že poznáte něco nového, ale setkáte se s něčím a v té chvíli vám dojde, že jste to znali odjakživa, ale rozdíl bude v tom, že to, co jste znali odjakživa, budete zažívat mnohem intenzivněji. Nebude to nic nového, ale bude to to staré, akorát velmi zintenzivněno. To je jediný rozdíl. Nezažívat Já znamená – být v bezvědomí. A ani to není přesné. Zvířata nezažívají svoje Já, ale jsou při vědomí, protože jinak by neviděli, neslyšeli, necítili. Kdybyste nezažívali prožitek vlastního Já, ne že byste byli v bezvědomí, ale byli byste ve stavu, že byste neměli ani špetku Sebe-vědomí. Každý z vás zažívá Sebe-vědomí, samozřejmě ne dostatečně intenzivně, každý, i ten největší primitiv má pocit špetky vlastního Já. Ale protože tento pocit vlastního Já nás doprovází neustále a doprovázel nás předtím než jsme se narodili na tuto planetu a bude nás doprovázet i potom, až odejdeme z této planety, to znamená, když každý člověk má prožitek svého Já neustále, opravdu vám to připadá jako to nejbanálnější a nejvšednější a v lidské mysli vzniká představa, že se právě tímto nemusím nijak zabírat. A to je ten základní figl, který používá nejenom Bůh, ale i satan proti nám. A šťastný je ten, kdo tuto jednoduchou fintu umí prohlédnout, že právě to, co je nejvšednější v našem životě, by mělo být předmětem našeho nejvyššího zájmu.

Poznámka z přestávky:

J.P.: Čím více si uvědomuji své vlastní Já, tím raději chodím do práce, i když to není práce dle mých představ.

Dotaz posluchače: Realizuješ se tam, nebo medituješ?

J.P.: Člověk, který začne zažívat svoje Já (a říkal jsem, že to je také o tvořivosti), tak může mít člověk potřebu řešit duchovní věci, kdy se vědomě angažuješ v tomto procesu, a ti, kteří jsou nadáni mimořádnou citlivostí na pravdu, tak velice rychle přijdou na to, že hledají vlastní Já, ale i člověk, který se nezaobírá tzv. duchovní věcmi, když něco dělá, třeba když vezme krompáč a kope někde kanál, zažívá intenzivně Já. Protože když něco děláš, máš automaticky intenzivní prožitek Já.

Další posluchač: Je ale rozdíl. Když se někdo zabývá krompáčem a nepoděkuje Bohu, že měl vůbec sílu vykopat tu díru, ale když někdo namaluje třeba nějaký hezký obraz a poděkuje Bohu a cítí, že to není jeho přímá zásluha, že on byl schopen přímo namalovat nějaký obraz, ale poděkuje Bohu od srdce, že mu umožnil to namalovat.

J.P.: Ale kdo by měl Bohu děkovat?

Posluchač: Ten autor.

J.P.: Ale ten autor vůbec neexistuje. Jak může někdo děkovat Bohu, když ani neexistuje.

Posluchač: No já třeba když něco vytvořím a cítím, že mám z toho obrovskou radost, mám nutkání poděkovat. Protože si nechci přivlastnit sebe, že jsem to dělal já, že já jsem ten dobrý, ale cítím vděčnost a mám nutkání poděkovat. Jak to mám tedy dělat?

J.P.: Já bych to řekl takto: Je dobré, když existuje někdo, kdo děkuje, ale vy musíte udělat tu věc, že ten, kdo děkuje, je právě přesně ten, kdo nejste Vy. Ten, kdo děkuje, je někdo, kdo nejste Vy, ale že ten, kdo děkuje, děkuje Vám. Vy jste ten, komu je děkováno.

Posluchač: Aha.

J.P.: Ne že vy někomu děkujete, ale Vy jste ten, komu někdo děkuje. Kdybyste tento proces prokoukl, zjistil byste, že ten, kdo vám děkuje, je vaše mysl.

Posluchač: Když je ten prožitek obráceně, fascinuje mne to. Na to bych tedy v životě nepřišel.

J.P.: Ano, je to přesně naopak, protože ten, kdo děkuje, samozřejmě existuje, já jsem říkal záměrně, že neexistuje, ale myslel jsem to v tom smyslu, že to není živá bytost, ale nástroj. Je rozdíl, když jste živý a je rozdíl, že když jste živý a máte k dispozici nástroj. V procesu děkování nástroj děkuje živému. Ale ten živý jste Vy a ten, kdo Vám děkuje, je váš nástroj. Ale vy se musíte identifikovat ne s nástrojem, ale s tím živým.

Posluchač: Takže ten, který se cítí být něčím nižším, děkuje tomu vyššímu.

J.P.: Ale Vy jste ten vyšší.

Posluchač: No jo, ale já jsem si představoval, že jsem ten nižší a děkuji tomu vyššímu.

J.P.: Můžete být čím chcete, pokud budete trvat na tom, že jste ten nižší, ten vyšší vás nechá v té pozici toho nižšího. Je mu ale daleko milejší, pokud se začnete identifikovat s tím vyšším.

Posluchač: Mě to takhle můžete říct, že ano, Já jsem ten Bůh, ale když to řeknu někomu jinému, kterému bych chtěl trošičku přiblížit duchovno, tak si bude myslet, že jsem namyšlený.

J.P.: Ale vy to nemusíte nikomu říkat.

Posluchač: To nebudu, už jsem si to uvědomil.

J.P.: Musíte to tedy obrátit.

Posluchač: To je tedy pro mne velký zlom.

J.P.: To je velmi důležité i v procesu meditace.

Bez meditace nemůžete najít svoje Já, to nejde. Člověk musí medитovat, aby našel svoje Já, aby si uvědomil, že Ho vždycky znal, akorát Ho musí zintenzivnit. I v procesu meditace nemůže člověk najít svoje Já, pokud je v pozici meditujícího.

Posluchač: Když se snažím medитovat, jak jste doporučoval, že by to mělo aspoň hodinu trvat, tak po půlhodině slyším hlas, abych šel pracovat. Tak se zvednu a jdu něco tvořit a nevím, proč to tak je. Možná, že ještě nejsem tak zralý, tak musím jít pracovat.

J.P.: Tam je jeden rozdíl:

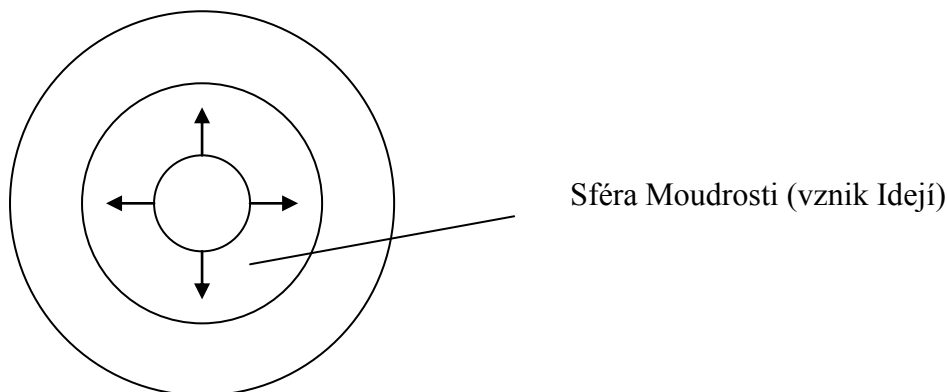
Pokud člověk ještě nemá tu jistotu, že se dostal do kontaktu s vlastním Já, měl by medитovat 24 hodin denně. Ale člověk, který získal už 100% jistotu, že se už umí svojí pozorností trefit do pravého Já, takovému člověku by mělo stačit medитovat 5 minut a potom si normálně plnit svoje světské povinnosti, protože si už uvědomuje, že toto Já je s ním všude. Já nelze ztratit. Ale člověk, který ještě nemá tu jistotu, že se umí kontaktovat se svým Já, by opravdu měl medитovat neustále nad tím, aby odhalil, co to je toto Já. Člověk, který již našel své Já, už nemedituje proto, aby něco objevil, ale stačí mu jen 5 minut, aby Ho zesílil.

Když si člověk plní své světské povinnosti, může se tím jeho Jáství zeslabit, takže se pak jen občerstvíte v průběhu těch 5 minut, abyste opět zase tohoto Jáství nabyli.

... pokračování:

Když jsem hovořil, že účelem veškerého života je – dostat se do ohniska, srdce a ještě správněji by mělo být – stát se srdcem, není to nic jiného než si uvědomit své vlastní Já. Kruh představuje prožitek vlastního Já, ale vy můžete tento prožitek vlastního Já ještě vystupňovat do maximálních otáček. Pokud chcete tento prožitek ještě více zintenzivnit a dostat se do té maximální polohy (do srdce srdce), nestačí být si vědom vlastního Já, ale musíte dosáhnout kvalitativně i kvantitativně ještě vyšší stupeň. Už to je úžasné, že jste si vědomi vlastního Já. Vy se ale musíte dostat do ještě vyšší polohy, že si uvědomujete, že si uvědomujete své Já. V tom je zásadní rozdíl. Někdo je v poloze, že si je vědom vlastního Já. Vy se ale musíte dostat do polohy, že si uvědomujete, že jste si vědomi vlastního Já. Někdo možná necítí ten rozdíl. Někdo je vědom si svého vlastního Já, zažívá své Já, čili zažívá Boha. Ale vy to musíte ještě zintenzivnit, musíte si být vědomi, že jste si vědomi vlastního Já. Teprve tento prožitek, že jste vědomě sebevědomí, vám umožňuje se dostat do samotného středu tohoto ohniska. Nestačí si být jenom vědom svého Já, ale musíte si být vědomi toho, že si uvědomujete svoje Já. To je jakoby vědomí na druhou. V té první poloze je to jen vědomí vlastního Já na prvou, tím pádem jste objevili toto ohnisko, ale když si začnete uvědomovat, že jste si vědomi vlastního Já, tak se dostáváte do samotného středu tohoto ohniska. Tam potom zažíváte radost a Lásku v té nejintenzivnější formě. Teprve tehdy, až se dostanete do samotného středu ohniska, vám dojde, že tam je největší radost, největší Láska, největší chuť tvořit.

V okamžiku, kdy se do tohoto ohniska ohniska (srdce srdce) dostanete, zjistíte, že z tohoto ohniska něco vychází. Pořád jsme ve sféře Já. Co vychází z tohoto ohniska?

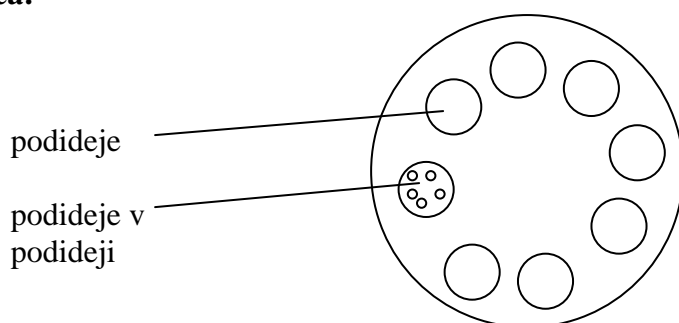
Z Lásky se ve sféře Moudrosti něco objevuje a co to je? Co vychází z Lásky? Ideje. Tím, že se dostáváte do ohniska ohniska, že zažíváte Já v neintenzivnější formě, zjistíte, že z tohoto ohniska něco vystupuje, a to, co vystupuje, jsou jednotlivé ideje. Na počátku bylo Slovo. To Slovo bylo u Boha. To Slovo bylo Bůh. To Slovo, jak začíná Janovo evangelium, stvořilo všechny věci, a nebylo to nic jiného než určitá Idea, která vystoupila z Lásky. Byla to Idea, která vystoupila z chuti tvořit. Ve vás také každý den vystupuje nějaké Slovo, které bylo na počátku. Každý den se to odehrává v každém z nás. Akorát, že ta naše slova jsou špatná. A špatná jsou proto, že nevyvěrají z Lásky, ale z nějakých tužeb.

Ve sféře Moudrosti vystupují určité Ideje. Co to je Idea? Jestliže v samotném jádru je chuť tvořit (Láska), tak co je schopna udělat chuť tvořit? Nic. Pokud by byla pouze samotná chuť tvořit, neuděláte nic. První krok, aby se něco stvořilo, musí být to, že musí vystoupit ven určitá technika, určitý způsob, jak budu tvořit. Tento konkrétní způsob, jak tvořit, je Idea.

Každá Idea je určitá tvůrčí technika. Podívejte se na mravence. Idea je určitý způsob žití. Mravenec vede jiný způsob života než člověk. Je to proto, že mravenec je vyobrazením určité ideje, kdežto člověk je vyobrazením jiné ideje. Chápejme, když řekneme slovo Idea, že si každý myslí, že to znamená nějaké myšlenkové poznání, či myšlenkový fakt. Vůbec ne. Idea je schopnost tvořit určitým způsobem. Pokud chápeme, že život jako takový je tvůrčí proces, můžeme říci, že určitá tvůrčí technika je určitý životní styl, způsob. Láska – chuť tvořit sama od sebe nemůže nic zrealizovat. Aby nějaký tvůrčí potenciál mohl něco zrealizovat, tak musí z něho nejdříve vystoupit Idea. Když už tvořit, tak nějakým způsobem. Pokud nedáte tvořivosti nějakou formu, způsob, jak ta tvorba má probíhat, tak nic nemůžete udělat. Každý podnikatel, či jedinec, který je obdařen nějakou tvořivostí či chutí tvořit, musí mít podnikatelský záměr. Pokud ho nemáte, nemůžete nic zrealizovat. Z toho vyplývá, že všechno, co se v našem životě a světě odehrává, znamená, že na počátku byla nějaká idea.

Je jasné, že když máte nějakou ideu, každá idea v sobě obsahuje podideje, které v sobě obsahují další podideje:

Idea:

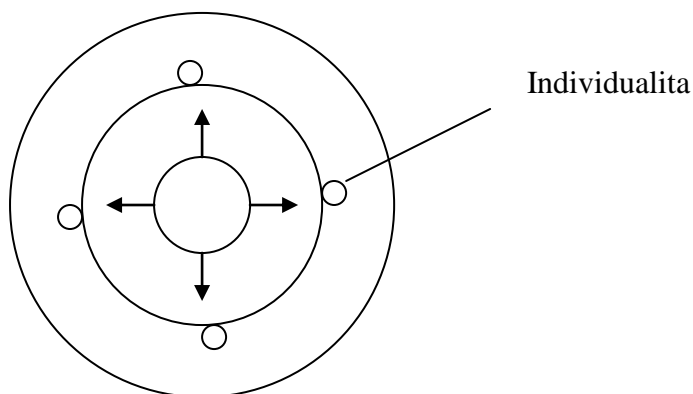
Určitá Idea není nějaká jednoduší skutečnost, ale každá Idea v sobě obsahuje další podideje, které mají v sobě ještě menší podideje. Představte si, že máme nějakou ideu, která se vyobrazuje třeba naší planetou, a že v rámci této ideje je nějaká podidea, která se jmenuje člověk, ještě menší podidea je mravenec, atd. Ať je to mravenec či člověk, pořád jsou součástí jedné ideje, protože každá idea má své podideje, které mají ještě nižší podideje, jinými slovy: určitý způsob života, fungování. Někdo by mohl říct, že znát svoje vlastní Já je nějaká jednoduší nudná skutečnost, ale když si začnete uvědomovat, že když toto Já zažíváte dostatečně intenzivně, kdy jste radostní a máte chuť tvořit, vznikají ve vás ideje a těch idejí může být nekonečné množství. Najednou život začíná být pestřejší. Uvědomte si, že všechny tyto ideje vznikají z jedné chuti tvořit.

Které znamení ve zvěrokruhu má na starosti produkci Idejí? Střelec. Když máme tvůrčí Ideu, co zrealizujeme? Můžeme již něco zrealizovat? Nemůžeme. To je málo. Jestliže máme chuť tvořit, a dokonce z naší chuti tvořit najednou vystoupil určitý způsob, technika, jak budeme tvořit, tak je to pořád málo a ještě nám něco schází, co je to? Z této tvůrčí techniky musí ještě něco vystoupit a co?

Posluchačka: Individualita.

J.P.: Každá tvůrčí technika potřebuje určité parametry, vlastnosti, které jsou schopny tuto tvůrčí techniku zvládnout. Představte si, že existuje tvůrčí technika, určitý způsob tvoření, který je vyjádřena člověkem. Může tuto určitou tvůrčí techniku zvládnout třeba pes? Nemůže. Zase existuje určitá tvůrčí technika, životní styl, který zase může zvládnout pes a ne člověk. Pochopme, že určitá tvůrčí technika vyžaduje určitou skutečnost, která je obdařena určitými vlastnostmi, parametry a jenom díky tomu, že ta věc má tyto dané vlastnosti, jen díky tomu tato tvůrčí technika může být někým zrealizovaná. Když existuje určitá tvůrčí technika, která

se jmenuje fotbal, ne všichni jsou schopni tuto tvůrčí techniku zvládnout. Aby tuto tvůrčí techniku, která se jmenuje fotbal, někdo mohl zvládnout, musí zde být jedinec, který je obdařen určitými vlastnostmi, jako třeba že má dvě nohy. Ne že určitou tvůrčí techniku jsou schopni zvládnout všichni. Určitou tvůrčí techniku je schopen zvládnout pouze jedinec, který je obdařen určitými parametry, čili určitá Individualita. Když řekneme Individualita, máme na mysli nějakého živého jednotlivce, který je obdařen určitými vlastnostmi, parametry:

To jsou důležité součásti, abychom věděli, co se v životě odehrává. Pokud existuje určitá Idea, tak může být zrealizovaná pouze určitou Individualitou. Idea není nic jednoduchého, protože v sobě obsahuje ještě podideje. Existuje určitá idea, kterou nazvěme - hodinky. Tvořivost na sebe vezme formu, že se začnou vyrábět hodinky. Je to určitá idea, když se vyrábí hodinky? Je. Ale uvědomte si, kolik je v této jedné ideji podidejí. Jakým způsobem a jaké hodinky se budou dělat. Někdo má analogové, ručičkové a někdo má digitální. V obecnosti je zde jedna tvůrčí technika, ale jsou v ní dílčí podideje, že se to může dělat mnoha způsoby. Dále si vezměte ideu – sport. Budeme nějak soutěžit a ten, kdo předvede nejlepší výkon, zvítězí. Kolik je v této jedné ideji podidejí! Fotbal, atletika, vzpírání, box atd. A protože každá tvůrčí technika se nezrealizuje sama, musí ji zrealizovat určitý jedinec, proto vznikají různé individuality. My všichni, jak zde jsme, máme někde v nitru ukrytou Individualitu, která je vaší pravou totožností. My všichni realizujeme stejnou Ideu, ale protože v rámci této Ideje jsou dílčí podideje, tak my současně nejenom že pracujeme na stejné Ideji, ale každý z nás je ještě napojen v rámci této Ideje na určitou podideu. To nám dává možnost, že každý jsme trochu jiný. Něco máme sice společné, pracujeme na společné Ideji, ale také se v něčem lišíme, protože v rámci té jedné Ideje jsme napojeni na určitou podideu. To nám dává naši specifickou Individualitu. Které znamení je zodpovědné za naše Individuality? Beran.

Zde se dostáváme k tomu, jaký je rozdíl mezi Kristem, který žil v Ježíši a mezi Kristy, kteří jsou v nás. Aby proběhl určitý tvůrčí proces, musí být nejdříve samotná chuť tvořit. První, co musí být, je, že se vynoří určitá Idea, tvůrčí technika, ale to nestačí. Tato technika musí ze sebe vytvořit určité parametry, které jsou schopny tuto tvůrčí techniku zrealizovat, vznikne nějaká individuální skutečnost. V Ideji, i když je jedna, jsou obsaženy jednotlivé podideje. Kristus, který žil v Ježíši, byl vyjádřením, nástrojem, skrze který se realizovala ta obecná základní Idea. Kristus projevil určitou tvůrčí techniku ve své obecnosti (základní pointu té Ideje). Kdežto Kristové, kteří jsou v nás, také pracují na stejné Ideji, kterou zrealizoval Ježíš, akorát my jsme více zaměřeni na určitou podideu této Ideje. To je jediný rozdíl mezi Kristem v Ježíši a Kristem v nás. My všichni, tyto Kristové, tyto Individuality pracujeme na společné tvůrčí technice, společné Ideji, akorát Kristus v Ježíši vyobrazoval základní princip této Ideje ve vši všeobecnosti, kdežto my jsme více zaměřeni v rámci této

Ideje na ty určité podtechniky. To vám vysvětluje, že to, co zažil Ježíš (Kristus v Ježíši), symbolizovalo určité duchovní procesy, které jsou aplikovatelné na každého člověka. To, co zažil Kristus v Ježíši, tak to samé musí zažít Kristové, kteří jsou v nás, protože Individualita Ježíše vystihovala tu Ideu ve své obecnosti. To, co zažil Ježíš jako realizátor této ideje, platí pro každou podideu, která je součástí této ideje. Každý z nás vyjadřuje určitý aspekt z této Ideje. On byl „hodinář“, ale ty děláš digitálky a já dělám ručičkové hodinky. Pořád jsme ale hodináři. Ježíš nechtěl svým životem zdůraznit, co je důležitější jestli digitálky nebo ručičkové hodinky, tam se jednalo o to, že vůbec existuje hodinářství. U nás se tato výroba už specializuje na nějaké konkrétní, specifické věci.

Chtěl jsem nastínit, aby si někdo nemyslel, že když řeknu, že proces nalézání Boha - proces hledání Já je nějaká jednoduchá a nudná záležitost. Vidíte, že je to navýsost tvůrčí proces, který může být velmi rozmanitý. Představte si, že vesmír, který vidíme kolem sebe, je vyjádřením jenom jedné ideje či možná vyjádření jedné podideje, možná, že ani neznáme tu ideu, která je zodpovědná za vznik více vesmírů. Bůh těchto Idejí pojímá nekonečné množství. Jestliže tato Idea stvoří jednotlivé Individuality, jednotlivé Kristy – tvůrčí Jáství, přičemž každé tvůrčí Já je obdařeno určitými parametry, co je velmi důležité? Aby tyto vlastnosti, parametry byly spatřitelné, vnímatelné. Protože v čem je pestrost života? V tom, že se život projevuje různými kvalitami. Vezměte si rostlinnou říši, kolik je tam různých kvalit a vlastností. Jestliže život produkuje určité vlastnosti, dovedete si představit, že by život tyto své kvality, které vytváří, nemohl vidět? To by bylo k zešílení. Co každou živou bytost (ženy obzvláště) nejvíce láká? Zrcadlo. Život tvoří vlastnosti proto, aby byly spatřitelné. Jak může každá tato Individualita spatřit sebe sama, své specifické vlastnosti, které ona sama sebou představuje? Potřebuje zrcadlo a co je to zrcadlo? Naše mysl. Chápete, proč každý Duch potřebuje duši? Aby mohl spatřit sám sebe. Když nemáš zrcadlo, sice cítíš, že jsi živá bytost, ale nevíš, jak vypadáš. To znamená, že individuální Duch (Kristus) ví, že je živou bytostí, že je obdařen specifickými kvalitami, které ho odlišují od jiného Ducha, ale nikdy by neviděl svoji podobu, kdyby neměl k dispozici živé zrcadlo a to je mysl. Každý individuální Duch k sobě potřebuje svoji vlastní duši (zrcadlo). Teprve v mysli Duch spatřuje sám sebe. Jestliže Duch má k dispozici mysl, kde najednou vidí sám sebe, získává tělo.

Pokud někdo hledá Boha (své pravé Já), nestačí jen zažívat vědomí svého vlastního Já, nestačí jen zažívat radost a Lásku, ale musíte vidět svoje Já i v těle. Musíte spatřit své pravé Já jakožto lidskou bytost.

Když se každý individuální Kristus dívá do své duše, vidí se v postavě. Když budete stupňovat své vlastní Já, maximálním vystupňováním je, když uvidíte před sebou Boha, své pravé Já přímo v lidské siluetě. Někdo vám bude tvrdit, že Bůh je Duch a že to je beztvará skutečnost, má pravdu, pokud budu Boha vnímat jako čisté bytí. Ale ukázal jsem vám, že z čistého bytí je to složitá cesta, kterou Bůh sám absolvoval. Někdo vám zase bude tvrdit, že Bůh je jenom osobní, to znamená, že přímo před vámi bude stát v lidské podobě. Bůh je jak osobní, tak neosobní. Akorát v osobní formě je mnohem intenzivnější. Všechny tyto stupně jsou prožitky specifické kvality. Ale jestliže máte možnost se setkávat s Bohem (pravým Já) a On se vám už zjevuje i v postavě, tak to je ten nejintenzivnější prožitek. Je chuť tvořit, musí následovat určitá tvůrčí technika, Idea, určitý způsob žití, a určitý způsob života nemůže být prožit jinak než určitým jednotlivcem, který je obdařen určitými vlastnostmi. A aby tento jednotlivce, který je přímo zosobněním těchto kvalit, sám sebe viděl, jaké má kvality, musí mít zrcadlo a to je mysl (duše). Myslíte si, že Bůh si stvořil a pracně budoval tělo? Ne. Bůh se zpočátku zažíval jako samotná existence, kde nebylo ani světlo ani tma, ani velikost, ani malost, ani minulost, ani přítomnost, ani budoucnost, nic jenom se JE (EXISTUJE). Když začal najednou přemýšlet či meditovat, kým je, objevilo se: JÁ JSEM JÁ. Když se začal zaměřovat jen na prožitek svého pocitu JÁ a čím více se svojí pozorností zabýval prožitkem vlastního JÁ, prožitek JÁ se stupňoval, začalo svítat, začalo být čím dál více teplo, najednou

se v Něm objevila chuť tvořit. Z této chuti tvořit (lásky) najednou vystoupila Idea (určitá tvůrčí technika neboli určitý způsob života), a následně došlo k uvědomění si, že tato Idea tvoří určité vlastnosti, tak se stále stupňoval a zintenzivňoval a najednou se před ním objevila postava. A Bůh měl tělo. Říkám to z pozice jakoby časové posloupnosti. Ale u Boha je to všechno současně. Můžu říci, že tento proces takto vznikl a současně mohu říci, že to tak nevzniklo, protože ta postava je věčná. Když se bavíme o této úrovni, můžeme o času hovořit, tam existuje minulost, přítomnost i budoucnost, ale je to jedno a to samé. Tak jako tvůrčí Já je jedno, současně je tři: Láska, Moudrost, Vůle. Jsou to tři kategorie, ale jsou zažívány jako jedno a to samé.

Toto opakování jsem udělal proto, abych vás motivoval k tomu, abyste v rámci procesu, kdy zintenzivňujete své Já, prožitek svého Já zintenzivnili takovým způsobem, aby se vám vaše Já objevilo i v lidské postavě. Samozřejmě, že tuto lidskou postavu neuvidíte očima, ale spatříte ji ve své mysli a v hrudi. Lidstvo je tak deformované, protože si myslí, že realita je pouze to, co je hmotné, že to, co vidíte ve své mysli, je jen nějaká fikce, vidina, vize, že to, co je spatřitelné v mysli, má nádech jen nějakého éteru. Když někdo řekne: No jo, spatřím Boha v těle, ale když toto tělo uvidím v mysli, nebude to dostatečně reálné. Ale to není pravda. Až začnete zažívat svoje Já dostatečně intenzivně tak, že se vám vaše Já odhalí i v lidské postavě, budete zažívat, že tato lidská postava spatřitelná ve vaší mysli je mnohem reálnější než lidské postavy, které vás obklopují ve vašem lidském životě a které vidíte očima. Tyto postavy, které vidíte očima, jsou jen stíny skutečnosti proti postavě, kterou vidíte ve své hrudi ve své mysli. Tato postava, kterou uvidíte skrze svoji mysl ve své hrudi, je vaše pravé podoba. Tam uvidíte sami sebe ve své pravé totožnosti, to je vaše skutečné tělo. Vaše hmotné tělo je jen skafandr, který jste si navlíkli na vaše skutečné tělo. A protože naše pravé Já má tělo, myšlenkové tělo (Bůh má tělo), to vám také vysvětluje, když jsou nějakí lidé, kteří se realizují v duchovních směrech, ale nemají tuto problematiku dostatečně vyjasněnu, kdy hledají nějakou nirvánu či osvícení apod., se tito jedinci, když se dostanou do styku s nějakým přitažlivým tělem, duchovní cestu opustí. To vám vysvětluje, proč lidské tělo má takovou magickou moc. I Bůh má tělo. Bůh bez postavy není žádným Bohem. A protože zdrojem lidské postavy je sám Bůh, proto lidské tělo má takovou obrovskou moc. Pokud nehledáte Boha (svoje pravé Já) v lidské postavě, či s lidskou postavou, nebudete mít dostatečně velkou duchovní sílu, abyste odolávali různým svodům, které se na duchovní cestě mohou vyskytnout. Teprve až hledáte nějakého Boha, o kterém víte, že to je vaše pravé Já, ale že současně vaše pravé Já má dokonce i lidskou postavu, i když z jiného materiálu než je tento nedokonalý materiál, který si nyní uvědomujeme, teprve tehdy získáváte duchovní sílu, která vás chrání před různými svody, které se vás snaží od této realizace odtrhnout.

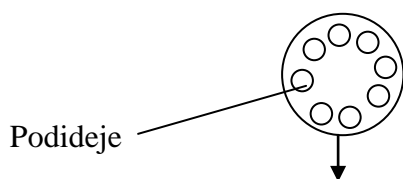
Krásně to je vystiženo v knize Poznej svého anděla (Benjamin Klein – Integrál Brno 2000), kdy anděl říká hlavní postavě: Ten, kdo nehledá osobního Boha, je už napůl ztracen. To, že Bůh je neosobní, vymyslel satan. Bůh je opravdu spatřitelný v lidské postavě a ten, koho uvidíte, je váš Bůh. Každý má svého Boha, ale všichni tito Bohové jsou z jednoho Boha. To je ten princip, kdy každá Idea obsahuje v sobě podideje a každá podideja si vytváří jedince, který uskuteční tuto ideu či podideu. Každý tento jednotlivec má živé zrcadlo (svoji duši), ve kterém se spatřuje.

Zde vidíme jednotlivá lidská těla, ale představte si, že když si vezmete pojem lidstvo, tak lidstvo je jeden člověk. Každé jednotlivé lidské tělo je jenom buňkou tohoto velkého pozemského člověka. A kdo je tím pozemským člověkem? Jsem to já (každý z nás jím je), ale současně jsme i tou konkrétní buňkou. Jsme to i to. Zkuste si někdy udělat pokus: To, že se každý z nás vnímá jako jedna buňka, to každý zná, ale zkuste si uvědomit a věřte tomu, že to tak je, že existuje nyní na zeměkouli lidstvo a že to je jedna velká lidská bytost, která obsahuje miliardy buněk. Zkuste se napojit na tohoto jednoho člověka a zkuste vycítit, v jakém se nachází duchovním a duševním rozpoložení. Až se vám to podaří, že ucítíte tohoto

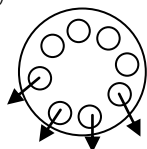
člověka, jakou má nyní momentálně náladu v této době na této Zemi, zjistíte, že k nějakým událostem dojít musí, že to takto dál nejde, že lidstvo je nemocné, je celé rozbolavělé.

Když idea tvoří vlastnosti, protože tyto vlastnosti jsou schopny zrealizovat tuto ideu a tato idea vyvěrá z chuti tvořit, z Lásky, tak co je to za ideu, která stvořila tuto Zemi? To je velice zvláštní idea. **Idea, na které se zde my všichni podílíme, je: Zrealizovat Boha v podmínkách, které to skoro nemožňují.** Proto jsme my všichni zde, ať si to uvědomujete či ne, že jste součástí ideje, kdy se snažíte objevit Boha v prostředí, kdy to je téměř nemožné. My jsme zde šli, aby se nám podařilo Boha zrealizovat, kdy to je skoro nemožné. Tuto ideu mohly zrealizovat pouze bytosti, které jsou obdařeny velice mimořádnými vlastnostmi. Ale pokud někdo zapomene, jakou ideu přišel zrealizovat, a pokud tyto mimořádné vlastnosti, kterými musel být obdařen (jinak by neměl vůbec šanci), zvrhne v pravý opak a tyto vlastnosti zneužije, potom to může být na této planetě horší než v tom nejhlubším pekle. K tomu se také velice úspěšně blížíme, že.

Idea:

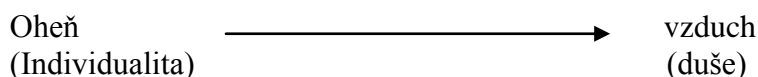

Vznikají různé Individuality:

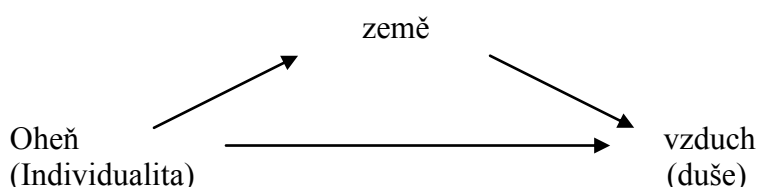

Když se bytí jako takové začalo zaobírat samo sebou a na základě toho se objevil prožitek JÁ, který se začal stupňovat, až vzniklo tvůrčí ohnisko (srdce), ve kterém probíhaly mechanismy, které jsme si nyní vysvětlili, že vznikla Idea, Ideje a každá Idea tvoří určité vlastnosti, Individuality, a že každá tato Individualita se chce spatřit v zrcadle, tak proč se chce Individualita spatřit v zrcadle? Když veškerý tvůrčí životní proces není nic jiného než zintenzivňování vlastního Já, tak jestliže je nějaká Individualita, a každá Individualita je zosobněním určitých parametrů (vlastností), tak co by se stalo, kdybyste tyto vlastnosti neviděli? Nevíte, kým jste. A když jsem říkal, že život je o nalézání sebe sama, to znamená, že jestliže má Individualita určité parametry, musí tyto vlastnosti vidět. Kdyby je neviděla, neuvědomuje si sama sebe. Proto potřebuje každý jednotlivec znát svoje parametry (vlastnosti), jinak by neznal sám sebe a tím pádem je to popření života. Nástroj, který nám umožňuje znát sami sebe, je naše mysl (duše), to je to živoucí zrcadlo, ve kterém se vidíme. Ale to je už takové poznávání jakoby zdánlivě, že existuje nějaké **ne-Já**. Ale když jsme si řekli, že všechny procesy pramení z Já, tak i znát své vlastnosti se také dotýká skutečnosti - znát své vlastní Já, protože Já tyto parametry plodí. V tomto procesu, ať si to někdo uvědomuje nebo ne, jsme už pracovali se všemi čtyřmi živly. Nyní se budu bavit o konkrétní Individualitě. Je jasné, že JÁ je jenom jedno, ale současně toto JÁ tím, že má chuť tvořit, tvoří Ideje, každá Idea tvoří určité vlastnosti, které jsou schopny tuto Ideu zrealizovat a tato vlastnost je určitá Individualita, a každá Individualita má svoje zrcadlo (svoji duši).

Naše Individualita je živlově oheň, živé zrcadlo - naše mysl (duše) je vzduch:

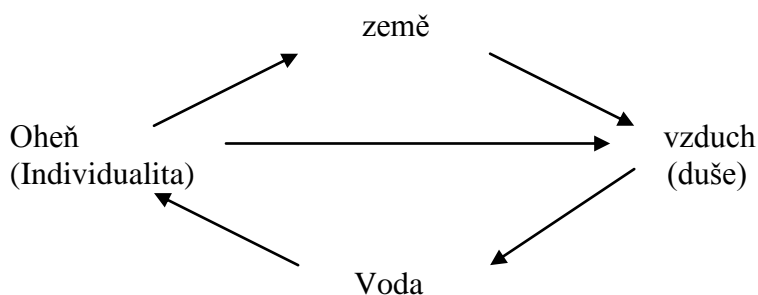
Individualita má k dispozici zrcadlo (mysl). Jak by se spatřila, kdyby do zrcadla něco nevyzařovala?

Aby se Individualita v zrcadle spatřila, tak Individualita ne že jakoby do toho zrcadla vstoupí (vy také nevstupujete do zrcadla a přesto se tam vidíte), ale musíte do zrcadla něco vyslat, abyste tam něco spatřili. Individualita musí něco vyzářit, aby něco ve své mysli uviděla. Teprve, až tam něco vyzáří, může tam něco uvidět.

Procesu vyzařování, kdy z vás něco vystupuje ven, říkáme – hmota (země). Země (živel) je proces, kdy z Ducha něco vyzařuje směrem ven, aby to mohlo vstoupit do zrcadla (mysli). Z toho je jasné, že v mysli nevidíte hmotu jako takovou, ale vidíte obraz, který to vyzařování ve vaší mysli způsobuje. Člověk vidí pouze obrazy ve své mysli. To vysvětluje, proč jeden hmotný objekt, který je pozorován deseti lidmi, vidí každý jinak, protože nikdo nevidí tento hmotný objekt jako takový, ale vždycky vidí jen obrazy ve své mysli. A protože má každý jinou úroveň mysli, od každého z nás naše mysl vytváří jiné obrazy. To je ten důvod, proč někdy nejsou lidi schopni dohodnout na skutečnostech, které by měly mít obecnou platnost.

Když se v zrcadle objeví nějaký obraz, vzniká automaticky nějaký emoční dojem:

Vznik emoce je živel vody. Tento emoční dojem se vrací k Duchu a dává mu zpětnou vazbu, jaká z něj vystupuje hmota. Na základě toho, jaký má Duch (Individualita) emoční dojem z toho, co vyzařuje, to jí umožňuje toto vyzařování měnit jiným směrem, aby emoční dojem z toho, co uvidí ve své mysli, byl příjemný. Každý z nás něco vyzařuje, budujeme si nějaké vnější hmotné poměry, které vstupují do naší mysli, kde vidíme obrazy, které v nás vyvolávají nějaký emoční dojem, a pokud je emoční dojem uspokojivý, snažíme se tuto hmotu vyzařovat ještě více, ale pokud je emoční dojem z toho, co vidíme, neuspokojivý, snažíme se vyzařovat něco úplně jiného.

To uspokojení nikdy nebude trvalé, dokud neuvidíme v tomto živém zrcadle sami sebe. Mluvil jsem z pozice nás, pozemšťanů. Tento mechanismus ale fungoval i v ráji. Již jsem to vysvětloval: Proč jsme vlastně nezůstali v ráji?

Odpověď posluchače: Protože Bůh to tak chtěl.

J.P.: A proč to tak chtěl?

Posluchač: Abychom získali svoji Individualitu.

J.P.: Ale my už jsme ji měli.

Posluchač: Tu zralejší Individualitu. Abychom sami sebe přesvědčili, že to, o čem ty hovoříš, abychom projeví ve vnější tvorbě.

J.P.: Představ si plachetnici, která má svinuté plachty. Když začne foukat silný vítr, jakou rychlostí se budeš pohybovat?

Posluchač: Malou.

J.P.: Teď si představ, že někdo má roztažené plachty a foukne slabý větříček, takže se bude pohybovat rychleji než ten, kdo byl v nějaké vichřici, ale měl plachty stažené.

Život se snaží také o to, aby dynamika tvorby byla co největší. Pokud existuje nějaká tvůrčí energie, co by mohla způsobit, kdyby nebyla proti ní protisíla. Aby mohla energie vyvolat nějaké účinky, musí se setkat s protisílou.

Když vznikl původní duchovní svět, byly v něm všechny čtyři skutečnosti, které symbolizujeme živly. Byla tam Individualita, nějaké vyzařování (hmota), Duch vždycky vyzařuje, byla tam mysl, emotivita, tam bylo všechno jako zde. A proč jsme nezůstali v původním světě? Když existuje Idea, má své podideje. Tak jako je člověk, který má v sobě buňky. Jsme jen buňkou lidství, ale také jsme celým člověkem, když se na něj napojíme. Představme si, že existuje jedno jediné JÁ, které stvoří jednu Ideu, která v sobě obsahuje množství podidejí, kdy každá podidea si musí vytvořit specifickou vlastnost (Individualitu) aby se mohla zrealizovat. Co bylo na počátku v duchovním světě? Každá podidea si vytváří Individualitu, tak jako hlavní Idea si vytvořila Individualitu, takže byly různé Individuality (vlastnosti). Co tam ale bylo velmi silné?

Odpověď posluchačky: Vědomí jednoty.

J.P.: Byli zde jednotlivé božské Bytosti (Synové Boží). Ale protože měli tak silné vědomí Boha (vědomí JÁ), tak i když tam byly různé Individuality, všechny si natolik uvědomovaly svoje JÁ, že si uvědomovaly, že v celém vesmíru je jedno jediné JÁ. I když se setkávaly jako různé bytosti, měly pořád silný pocit, že jsou JEDEN. Ony se cítily, že JÁ je jedno a že každý z nich byl tímto JÁ. Ony věděly, že jejich Individuality je jedno jediné JÁ, které se vždycky projevuje určitými neopakovatelnými vlastnostmi, přičemž každý z nich byl zosobněním určité boží vlastnosti. Bylo v nich ale velmi dominantní vědomí vlastního JÁ, které je jedno, takže se vnímali jako jedna jediná Bytost. To vadilo Bohu. On nechtěl být sám, tam byly stamiliardy bytostí, kdy každá představovala určitou Boží vlastnost, ale pořád všichni zažívali, že jsou Jeden, že jsou projevem téhož JÁ. V konečném důsledku oni (i Bůh) cítili, že jsou pořád sami. A Bohu se jednalo o to, aby nebyl sám, ale aby někoho měl vedle sebe, s kým by mohl spolupracovat, komunikovat atd. Na co musel sáhnout, na který pocit, aby nezůstal sám a aby vzniklo více bytostí? Musel zlikvidovat pocit poznání pravého JÁ. Kdyby stále udržoval ve všech bytostech poznání pravého JÁ, pořád by se všichni cítili, že jsou jedna Bytost. Jak to mohl udělat? Musel sáhnout na zemi, musel začít vyzařovat něco (vytvořil takovou hmotu), aby v mysli zaniklo poznání pravdy a přestal být vnímán pravdivý obraz. V mysli vidíte to, co do ní vstupuje, takže On musel změnit vyzařování (hmotu). Bylo jasné, že musí stvořit jinou hmotu, aby začala vytvářet v mysli falešné obrazy, aby tím došlo k zapomenutí na naše pravé JÁ. To je proces, o kterém píše 2. kapitola Genesis, kdy Bůh stvořil člověka z prachu země. V 1. kapitole Genesis je popsáno stvoření světa v šesti dnech, kde je popsán vznik původního člověka (jednotlivých Synů Božích, kteří už měli všechno). Měli tělo, emotivitu, byla hmota, ale bylo tam silné vědomí jednoty. To Bůh mohl porušit jedinečně tím způsobem, že musel vytvořit jinou hmotu, která by začala do mysli dávat pomalíčku falešné obrazy. První krok byl – stvoření člověka z prachu země. Jaký je rozdíl mezi kamenem a prachem? Prach je jemnější. V druhé kapitole Genesis je popsáno stvoření

jemnohmotného člověka. Tato jemná hmota byla jemnější než je tato naše hmota, ale byl mnohem hrubší než původní hmota z čistého Ducha. Když vznikl jednmohmotný člověk, kdy jsme žili miliardy let v jemnohmotném světě, samozřejmě, že vlivem této jemnější hmoty se postupně vytvářely čím dál falešnější obrazy v mysli, kdy každý obraz v mysli vytváří určitý emoční dojem, až vznikl emoční dojem, který jsme potom pojmenovali Evou, což je naše lidská osobnost, a teprve potom, když se vytvořila lidská osobnost, neboli emoční dojem určité kvality, byly vhodné podmínky pro to, abychom jednmohmotný svět opustili a dostali oděv (když byli vyhnáni Adam a Eva z ráje) z koží (tento fyzický organismus). To vysvětluje: Prach jsi a v prach se navrátíš. Jsi jemnohmotná bytost a po smrti, když opustíš tento svět, se vracíš do jemnohmotného světa. Museli jsme se nakonec dostat do světa, kde bude země takové povahy, že začne vytvářet ve vaší mysli úplně totálně falešné obrazy. K čemu došlo tím, že jsme se octli v této hmotě, která vytváří v naší mysli úplně falešné obrazy? K zániku poznání jednoho jediného pravého JÁ. Tím, že jsme ztratili poznání pravdy, že existuje jedno jediné JÁ, které je společné všem bytostem, i když toto jedno jediné JÁ se zosobňuje v určité vlastnosti a tyto vlastnosti jsou neopakovatelné, kdy každý z nás představuje jednu tuto vlastnost, jsme po určitou dobu žili jako samostatné jednotky a každý jsme si mysleli, že máme společného to, že jsme úplně samostatné bytosti. Po určitou dobu jsme žili bez vědomí, že máme společný základ. Tím jsme se všichni osamostatnili. Tím, jak jsme žili, že jsme ve své mysli vytvářeli obraz, že jsme naprosto samostatní a na sobě nezávislí, se z toho vytvářel určitý emoční dojem, naše osobnost, která nám dává prožívat samostatný život. Máme třeba pocit, že je nás 6 000 000 000 rozdílných bytostí a nemáme ani špetku poznání, že jsme jedna bytost. Teprve tehdy, až se vytvořila v lidstvu osobnost (emoční dojem), který umí dostatečně intenzivně vytvořit pocit naprosté samostatnosti a vzájemné odlišnosti, může nastat cesta zpátky k Bohu. Když se potom k Bohu vrátíme, tak si zase uvědomíme, že jsme všichni součástí jedné Bytosti, že v nás všech žije jedno jediné JÁ, ale pocit oddělenosti už nám nikdo nevezme. Pak bude Bůh zažívat, že i když je jeden, je nás současně víc. O to šlo. To mu potom umožní daleko větší dynamiku života. Když bylo v tomto světě falešné poznání reality a měli jsme pocit, že jsme všichni odděleni a že neexistuje společný základ – jedno jediné JÁ, samozřejmě se v nás na základě neznalosti pravdy pěstovat antibožské vlastnosti, což jsou vlastnosti, které jsou v příkrém rozporu s Boží přirozeností. Bůh je radost sama, dobrotivost, tvořivost a vše pozitivní, ale my jsme na základě ztráty vlastního JÁ začali v sobě rozvíjet vlastnosti přesně opačné: Netvůrčí bytosti, smutné, plné bolesti, nenávisti, atd. Díky tomu, že se vytvořil takový emoční materiál (osobnost), teprve potom, až se Bůh v nás znovu probudí, najednou bude mít v nás nástroj, který je vůči Němu strašně tvrdý. Je to jakoby byla velmi rozvinutá plachta, takže když On foukne, někdo mu klade odpor. On projeví svoji přirozenost a proti Němu se postaví přesně to, co je opačné (protichůdné). Teď se jedná o to, že každý z nás si bude uvědomovat, že máme k dispozici protibožské vlastnosti a současně, že v nás jsou i božské vlastnosti, a vy si rozhodnete pro co? Chápejte, to, že jsme rozvíjeli protibožské vlastnosti, naše strachy, závist atd., slouží tvůrčímu dílu. Jednou, až se naučíte kontaktovat se svým tvůrčím Já a začnete si uvědomovat Jeho přirozenost, a budete chtít něco projevit, tak můžete projevit jak své božské vlastnosti, tak také naše vypěstované lidské nedokonalosti, a můžete se rozhodnout, s čím se ztotožníte. To znamená, pokud chcete projevit svoji božskou přirozenost, tak si najednou uvědomíte svoji lidskou slabost, necháte ji žít, akorát tyto lidské nedokonalosti budete používat tak, že necháte skrze ně proudit Boží sílu. Tím, že Boží síla prochází něčím, co jí klade odpor, je schopna vytvářet větší výsledky. Jestliže Bůh umí léčit, tak myslíte, že dělá Bohu dobře, když může někoho vyléčit? Nejenom fyzicky, ale i duševně. Udělá Mu to dobře? Určitě, protože rád pomáhá. Teď si představte, že by chtěl léčit a nikdo by nebyl nemocný. Pak se jako lékař nemůže zrealizovat a bude mu smutno, protože nemůže projevit svůj tvůrčí talent. Ale když má hodně nemocných, má tolik práce a raduje se. A právě proto, když se

vytvářel specifický druh hmoty, který v naší mysli vytvářel falešné obrazy, aby došlo k zapomenutí pravdy, tak důležitou součástí tohoto procesu byl satan. V jaké sféře vzniká Idea? Moudrosti. Ukažte mi na místo v těle, kde je centrum, ve kterém se odehrávají tyto procesy? V hrudi. Kde sídlí Moudrost? V hrudi. Tato Moudrost musí být spatřitelná. Kdo spatřuje Moudrost? V čem se zrcadlí jakýkoliv obraz? V mysli. Moudrost, která vzniká, musí být spatřitelná a můžete ji spatřit jedině skrze svoji mysl. Máte v hrudi mysl? Samozřejmě, že máte, mysl je každé buňce vašeho těla. Má Bůh tělo? Má. Z čeho je toto tělo? Z mysli. Toto fyzické tělo pouze kopíruje vaše myšlenkové tělo, takže v každé buňce vašeho těla je mysl, duše. Můžete myslet palcem, čím chcete. Ale protože v hrudi sídlí Bůh v nejintenzivnější formě, musí zde být taková kvalita mysli, která je schopna Ho vnímat v jeho plné síle. Je to tato část vaší mysli (v hrudní oblasti), která je schopna zachycovat Boha. V hrudi sídlí Moudrost a pokud má být tato Moudrost vnímatelná, musí být k dispozici taková mysl, která je schopna tuto Moudrost vnímat. Proto nejušlechtlejší část vaší mysli sídlí v hrudi. Kdyby tato hrudní mysl neměla schopnost to zachytit a zobrazit, byla by dána pryč a byla by tam dána jiná mysl, třeba mozková. Ale tato mozková mysl na to nemá to zachytit, to může zachytit pouze mysl, která sídlí ve vaší hrudi, která souvisí s plícemi. Symbolicky řečeno: Kdybyste zvětšili plíce a dali je na záda, jste anděl. Andělská křídla představují plíce. Ta nejušlechtlejší část vaší mysli souvisí s plícemi. Každý Duch se materializuje v určitém orgánu. Každý fyzický orgán je materializace určité duchovní složky. Plíce jsou zmaterializovaná schopnost vnímat Boha a spolupracovat s Ním. Tak jako je srdce hmotným symbolem Boha, jsou plíce materiálním znázorněním duše, která je schopna vnímat Boha a spolupracovat s Ním, právě proto srdce a plíce, které intenzivně spolupracují, jsou vedle sebe v těsné blízkosti.

Podstata Lucifera a satana:

Je Duch, tvůrčí Já, které může spatřit samo sebe pouze v mysli. Aby mohlo samo sebe v mysli spatřit, musí do mysli něco vyzařit. Proces vyzařování nazýváme hmotou. Co může Duch vyzařovat do své mysli? Buď Lásku (Býk) či Moudrost (Panna) nebo Vůli (Kozoroh). Lev je božská Láska, Střelec je duch. Moudrost a Beran je duch. Vůle. Býk je vyzařování této Lásky, Panna je vyzařování Moudrosti a Kozoroh je vyzařování této Vůle. Kdo to byl Lucifer? Čtyři živly ještě upřesníme a zaměříme se jen na jednu z těchto kvalit, na Moudrost. Existuje Moudrost tvůrčího Já, protože Moudrost je první krok v tvůrčím procesu. Pokud chce Láska něco stvořit, jako první musí vzniknout Idea (ve sféře Moudrosti), určitá tvůrčí technika. Aby tato tvůrčí Moudrost byla spatřitelná, musí se dostat kam? Do mysli. A kdo měl Moudrost, která vzniká v Bohu, dostat do mysli? Jak se tam dostane? Procesem vyzařování. Proces vyzařování moudrosti symbolizuje znamení Panny. Lucifer je naprosto důležitá životní funkce – vyzařování (přenos) Moudrosti z Ducha do duše neboli vyzařování Moudrosti z Jáství do mysli. Tato funkce je v každém. To, co se odehrává v člověku, se děje i ve velkém. Když chápete, že celý vesmír je také jeden člověk, protože kdybychom se dívali na vesmír z určité vzdálenosti, zjistíme, že má tvar lidské postavy, takže to, co se odehrává v jednotlivci, se odehrává i ve vesmíru (vesmír je také člověk). Tuto funkci přenosu si můžeme personifikovat. Představte si, že existuje nějaká duchovní bytost (třeba Prométheus, který přináší lidem světlo od Boha), takže existoval Duch – Lucifer, který měl za úkol Moudrost, kterou v sobě vytvořil Bůh, doručit do mysli. Lucifer (Panna) zásoboval mysl Moudrostí, která vznikla v tvůrčím JÁ. Nějakou dobu to fungovalo. Když chcete čerpat myšlenky z Boha, musíte opustit hlavu, sestoupit do hrudi, zjistíte, že když opustíte hlavu a soustředíte se do hrudi, že vaše schopnost myslet zůstane v úplně neztenčené míře, pořád máte schopnost myslet, protože mysl je v celém vašem těle. Mysl není soustředěna pouze v mozku. Když v hrudi budete mít schopnost vnímat Boha, zjistíte, že s Ním tam můžete komunikovat. Jenomže schopnosti, kdy dochází k výměně informací mezi duší a Duchem,

najednou začalo vadit, že on je jen přenašečem Moudrosti, že není zdrojem této Moudrosti. Zdrojem Moudrosti je Střelec. Panně začalo vadit, že dělá pouze funkci vyzařovatele, přenašeče Moudrosti a že není přímo zdrojem této Moudrosti, že to přísluší Střelci. Příjemce této Moudrosti jsou Blíženci (část naší mysli, která je schopna zachycovat a zobrazovat Moudrost). Panna se jakoby cítila dotčena (proto se také říká, že jsou Panny malicherné), že není zdrojem Moudrosti, ale pouhým přenašečem, tak se jí to nelíbilo a říkala si, že nebude pouhým přenašečem Moudrosti, ale bude zdrojem této Moudrosti. To ale znamenalo opustit božský svět, protože jestliže někdo začne dělat něco, co je v rozporu s jeho přirozeností a k čemu nebyl stvořen, nemůže žít ve světě, kde všechno funguje tak, jak má fungovat a kde všichni jsou opravdu tím, čím opravdu jsou. To znamená, že Panna (přenašeč moudrosti) musela jít pryč. Tato schopnost začala od srdce utíkat pryč, šla do hlavy. V té chvíli začal nebývalý rozvoj předního mozku. To, že dnes máme takto vyvinutý přední mozek více než zadní, naznačuje, že Lucifer utekl a přestal plnit svoji funkci, kterou byl pověřen. Přední mozek je zmaterializovaný ne Lucifer, ale už satan. Kdysi měli lidé vyvinutější zadní partii mozku, které jsou schopny duchovní Moudrost, kterou načerpala duše, přenášet do světa. Jestliže si řekl Lucifer, že on bude zdrojem Moudrosti, usadil se v hlavě a začal z pozice svého umístění v hlavě produkovat Moudrost a začal nebývalý rozvoj předního mozku. Tento satan vytvořil svoji tělesnou mysl a způsobil to, že vyvolal v člověku přesvědčení, že v hrudi žádná mysl není, že tam nemůžete získat žádné informace, ale že je můžete čerpat jediné z mozku. Skutečnost je taková, že 99% lidstva je usídleno v mozku a jsou pod nadvládou satana. Jenom málokdo tuší, že ty nejkvalitnější informace můžete získávat v hrudi, ne v mozku. Právě proto pořád vidíte kolem sebe, jak si lidi pořád strkají něco do uší, že pořád mají potřebu bombardovat hlavu. Satan nyní kulminuje, a proto vidíte dnes ten nebývalý rozvoj techniky. Lidi jsou bombardováni funkcemi mobilů atd. Lidé mají pořád potřebu krmit hlavu obrázky, zvuky a nikdo „nemá čas“, aby se započlouchal ve své hrudi.

V souvislosti s hlavou a srdcem nám to také vysvětluje, že jakýkoli tvůrčí proces začíná ve znamení Lva, jak jsem to zde vysvětloval, proč musíme vnímat, že ve zvěrokruhu jsou dvě počáteční znamení a jedno z nich je Lev. Lev je, když hodnotíme tvůrčí proces jako takový, zdroj tvůrčí energie, chuť tvořit. Je logické, že následující znamení za Lvem je Panna. Pokud chce Bůh tvořit, musí jako první krok vyzařovat Moudrost. Tuto funkci představoval Lucifer, který byl umístěn v hrudi. To, že Lucifer potom utekl do hlavy a myslel si, že tady bude vyzařována moudrost a že přímo on, který měl přenášet Moudrost, bude přímo zdrojem této Moudrosti, způsobilo, že materializací tohoto nesprávného postupu vznikl nepřiměřeně velký přední mozek. A tak jako před 2000 lety Kristus (tvůrčí Já) vstoupil na tuto planetu (do tělesného vědomí Ježíše), chce v této době Kristus vstoupit do tělesného vědomí každého jednotlivce na této planetě, takže Kristus (tvůrčí Já) se v této době velice intenzivně zpřítomňuje v každém člověku. Ale protože Kristus je tvořivost sama, samozřejmě jeho přítomnost rozechvívá každou buňku, každé tvůrčí centrum v našem těle. Lidi si sami vybrali, že se dominantně vnímají v mozku, takže nevnímají aktivaci ostatních center, ale vnímají pouze aktivaci v mozku. U lidí, kteří se octli v satanově království (předním mozku), samozřejmě přítomnost Krista u nich bude probíhat tak, že se bude jejich mozek čím dál více rozechvívát a mozek má jednu úžasnou vlastnost, že vytváří neustále problémy. Tito lidé budou čím dál více zažívat pouze problémy. Ten, kdo utěšuje člověka, je jeho srdce. Vaše srdce vám říká, abyste to nebrali tak vážně atd. ... Tím, že se Kristus nyní zpřítomňuje, dochází k aktivaci všech center v lidském těle. Člověk, který umí vstupovat do svého srdce, cítí, jak se opravdu nyní Kristus v srdci zpřítomňuje. Člověk, který je v mozku, tento proces nevnímá, ale bude vnímat proces, že se v něm čím dál více bude stupňovat satan. To, že to tak je, vidíte všude kolem, nárůst počítačů a veškeré techniky. Lidé jsou fascinováni tím, co všechno tato technika umí, a satan vám tím říká: Podívejte se, kolik je v hmotě moudrosti.

Hledejte moudrost ve hmotě a obdivujte moudrost, která sídlí ve hmotě. Ve hmotě je přece víc moudrosti než ve vás. Dnes jsou lidé fascinováni tím, kolik moudrosti je v nějaké krabičce, a vůbec nejsou fascinováni svojí vlastní moudrostí, která sídlí v nich. Dnes si lidé nějakého zařízení váží víc než sami sebe a myslí si, že nějaká krabička jim přinese štěstí.

Katolická církev hodně mluví o dědičném hříchu, který se na lidi přenáší od chvíle, kdy Adam a Eva zhřešili proti Bohu, a ten je za tento jejich hřích vyhnal z ráje. Ale čím je tento dědičný hřích ví málokdo. Tímto dědičným hříchem není nic jiného než to, že každý člověk, který přichází na tuto Zem, má přirozený sklon čerpat svou moudrost z předního mozku a ne ze svého srdce, kde sídlí zdroj opravdové Moudrosti, kterým je samotný Bůh. A nemusím doufám zdůrazňovat, že již od dětství je tento dědičný hřích v každém člověku zesilován a podporován nejprve rodiči, a potom školními institucemi a státem.

Důležitý proces při meditaci:

Doplnění k meditaci:

Protože Bůh (naše Já) je tvořivost sama, je to tvůrčí element, člověk, který se vůbec nezabývá duchovními věcmi, ale vezme krompáč a začne kopat kanál, automaticky má silný pocit Boha. V okamžiku, kdy něco děláte, máte mnohem intenzivnější pocit Já. Když budete v nečinnosti a víte, jak se vnímá Já, Já cítíte. Ale když začnete něco dělat, automaticky začnete registrovat, že pocit Já se zesílil. To znamená, že právě skutečností, že něco děláte, si můžete pomáhat v procesu zintenzivňování svého Já. Musíte to aplikovat na meditaci. Bez meditace nemůže člověk odhalit svoje Já.

Když většina lidí medituje, jsou přesvědčeni, že pomocí meditace objeví něco nového, co ještě neznali. Není to ale pravda. Pomocí meditace neodhalíte něco, co jste ještě neznali, ale vy jste to znali vždycky. Akorát to něco zažijete mnohonásobně intenzivněji, jen to zesílíte. Nebude to nic nového, ale mnohonásobně silnějšího. Teprve až to něco zažijete silně, teprve začnete vnímat tu krásu toho známého. Vám to něco známého připadalo všední, protože jste to zažívali velmi slabě. Když si sednete do meditace, většina lidí se uvede do stavu pasivity, protože se zklidní a čeká, že se něco objeví. Když jste pasivní, dojde k zániku vašeho Já. Místo toho, aby vám měla meditace posloužit k tomu, abyste svoje Já neobjevili, ale zesílili, tak tím dosáhnete přesného opaku. **V rámci meditace musíte být maximálně činní.** V meditaci musíte mít pocit, že jste navýsost tvůrčí, že něco děláte. Když v rámci meditace zůstanete v mozku, mozek je zhmotněním satana. O co šlo satanovi? O to, že hmota je důležitější než Já. Jestliže zůstanete v mozku, budete neustále sebe zažívat jako fyzické tělo. Vaše Já není ale fyzické tělo. Fyzické tělo je pro vaše Já jen nástroj.

Abyste měli v rámci meditace dobré výsledky, opravdu musíte svoji pozornost stáhnout do hrudi. Zapomeňte na hlavu! Pracovní místo v rámci meditace je hrud', nikdy ne hlava.

Když opustíte hlavu, ostrost vašeho vědomí se o nic nezmenší, a ani se neztratí vaše schopnost myslet. Proč být v hlavě, když to, co hledám, tam ani nemůžu najít! Když se octnete ve vaší pracovně (hrudi), musíte si dát nějaký pracovní úkol, abyste měli pocit, že něco děláte a tím pádem zesílili svoje Já. Když nic neděláte, vaše Já zaniká, protože Já je tvořivost sama. Jak se zaměstnáte? První, co vás napadne, je, co kdybych meditoval, vždyť vlastně to jsem chtěl dělat. V tu chvíli si řeknete: Co je to vlastně meditace? Zavřít oči, ztišit mysl a čekat? V rámci meditace můžete projevovat činnost třeba tak, že budete přemýšlet nad sebou či nad něčím jiným, ale musíte přemýšlet v hrudi. Přemýšlejte nad roky, kdy jste meditovali. Já jsem si vždycky myslel, že když budu meditovat, možná dojdou k poznání nějakých duchovních skutečností a objevím v sobě Boha, svoje Já, ale zatím výsledky nejsou

nějak úplně super, někdy se mi podařilo se zklidnit, srovnat si psychiku a cítím se lépe než před meditací, no, aspoň něco. Ale že bych objevil Boha, to nemůžu říct. Ale to ani jinak nemohlo skončit, protože jsem meditoval špatně. V čem jsem dělal chybu? Tu nejzákladnější chybu jsem dělal v tom, že jsem si myslel, že medituji, nebo, že jsem si myslel, že jsem ten meditující. Tam někdo je meditující, ale to nejsem Já! Ten, kdo tam medituje, to je přesně ten, kdo nejsem Já! Kdykoliv se s tím meditujícím ztotožním, nemůžu v tu chvíli poznat Boha. Když nejsem meditující, tak kdo jsem? A kdo je ten meditující? Je zde někdo, kdo medituje. Kdo to je? Je to moje mysl. Meditující není vaše tělo, které je úplně mimo hru. O co se mysl meditujícího pokouší? O nic. Ten, kdo by se měl o něco pokoušet, bych měl být Já, ne moje mysl. Ten, kdo by se měl o něco pokoušet, není ten meditující (moje mysl), mysl zde je, vnímám ji, ale nebudu se jí nyní zabývat. Budu se zabývat sebou. Jsem tady Já a o co mi teď jde? Proč jsem přinutil tělo, aby si sedlo někde bokem, aby ho nic nerušilo, proč jsem přinutil svá víčka, aby se stáhly, ať oči nic nevidí? Aha, aby se mi zklidnila mysl. A proč jsem chtěl mít zklidněnou mysl? Aha, aby si mysl něco uvědomila, aby se nezaobírala nějakými ptákovinami, které se týkají mého těla, ale aby si uvědomila něco, co se týká Mne. A co to je, co jsem chtěl, aby ta mysl vnímala? Víte, k čemu dojdete? Že jste chtěl přinutit svoji mysl, ne sebe, ale mysl, aby si uvědomila, že jsem to Já, kdo sídlí v hrudi tohoto těla. To je zásadní rozdíl, jestli si o sobě budete myslet, že tam někde sedíte a meditujete s tím, že něco objevíte, nějakou pravdu o sobě, toto zahodte hned za hlavu! Vy tam opravdu jste, ale jako ten, kdo se snaží vaši mysl oznámit a dát jí na vědomí, že Vy jste někdo, kdo sídlí v hrudi tohoto těla! Mysl si nesmí myslet nic jiného než to, co jsem vám nyní řekl. Vy nemeditujete, ale aktivně nutíte svoji mysl, a snažíte se, aby vaše lidská mysl pochopila a uvědomila si vaši přítomnost v srdci, že Vy jste Ten, kdo sídlí v srdci člověka a nejenom že sídlí v srdci člověka, ale že přímo Vy jste jeho srdce. Co dovolíte vaši mysl, aby si o vás myslela, to se pro vás stane skutečností. Jestli dovolíte vaši mysl, ať si o vás myslí, že jste hledač Boha, budete hledačem Boha a budete Ho hledat do nekonečna. Ale vy musíte vaši mysl donutit k tomu, aby vaše mysl myslela na to, a hlavně, aby si uvědomovala skutečnost, že přímo Vy, kteří jste si mysleli, že hledáte Boha, jste přímo Ten, který odjakživa sídlil v lidském srdci. Meditace je o tom, že nutíte svoji mysl, ať si uvědomí skutečnost, že Vy jste obyvatel srdce člověka a že jste přímo srdcem. Pokud dovolíte vaši lidské mysl, aby si o Vás myslela něco jiného než to, co jsem vám nyní řekl, že jste věčně sídlící a nacházející se v srdci, v ten moment ztratíte Boha. Nalézt Boha není nic jiného než přinutit svoji mysl k tomu, aby to pochopila a uznala, a když tento fakt uzná, tak aby se obrátila do hrudi, a aby si uvědomila Vaši přítomnost jakožto tam sídlícího. To je celá pointa příběhu. V rámci meditace musíte tvrdě makat a rozčilovat se nad tupostí vaši mysl, že není schopna vnímat tuto zásadní a nejvyšší pravdu, že Vy jste ten, kdo sídlí v srdci člověka a že to vaše lidská mysl musí uznat. A ne si myslet, že jste mysl, natož tělo!

Nezažíváte Boha jenom z jednoho důvodu, že dovolíte vaši mysl si o Vás myslet něco, co není pravda. Proto neznáte Boha, protože Bůh je pravda.

Pravda je taková, že Vy jste Ten, který se cítí jakožto pocit Já a že tento pocit Já sídlí v hrudi člověka.

Když se zaměříte na skutečnost, že sami sebe cítíte jakožto pocit Já, a že tento pocit Já neboli vy se nacházíte v hrudi člověka začnete to emočně zintenzivňovat, najednou se před vaši myslí musí objevit lidská postava a budete zažívat, že vaše mysl se dívá na Vás. Ne že se díváte na sebe, ale že jste vnímáni vaši myslí.

Vy se nesnažíte nalézt Boha, ale jste Ten, který se snaží, aby byl vnímán vaší myslí. To je zásadní rozdíl a úplně opačná poloha!

V okamžiku, jestliže dovolíte vaší mysl, aby si začala o vás myslet, že vy najdete Boha, tak Ho nikdy nenajdete! Musíte sebe zažívat, že jste Ten, který chce být spatřen a že jediný, kdo Vás může spatřit, je vaše mysl, nikdo jiný. Musíte neustále vychovávat svou mysl k tomuto: Pokud se budeš realizovat v hlavě, nikdy Mne nespatriš! Pokud Mne chceš spatřit a Já osobně chci, abych byl spatřen, musíš Mne vnímat v hrudi.

Moje mysl, musíš se v hrudi obrátit na Mně!

Když toto začnete dělat a začne vám to docvakávat, zjistíte, že člověk nikdy nehledal Boha, ale že vždycky Bůh hledal člověka. Byl jste to Vy, který se celý život snažil, aby se vaše mysl obrátila na Vás, že jste celý život usiloval o to, abyste byl spatřen svojí myslí.

Pořád jste si myslel, že hledáte Boha. To není pravda. Vždyť Já jsem přímo ten, kdo má být nalezen! Ne ten, který má hledat, Já nejsem hledající!

Jsem Ten, kdo chce být zachycen! Spatřen! Nalezen!

Já vím, kdo jsem, Já jsem Já. Akorát si moje mysl musí uvědomit, že Já jsem Já a že sídlím v hrudi člověka.

Do takové polohy se musíte stavět. Ne Vy, ale vaší mysl musíte do takové polohy stavět. Až to mysl pochopí, samozřejmě vám zpočátku budou vadit vaše emoce, protože jste se pořád emočně cítili jako fyzicky. Když budete nutit svoji mysl, ať se dívá na Vás v hrudi, že Vy jste Ten, kdo tam sídlí, potom jenom se musí emoce srovnat, aby i vaše emotivita pociťovala, že to tak je! Ale pokud budete dělat něco jiného, než jsem vám nyní říkal, budete si jen zbytečně natahovat cestu.

Běžte hned k tomu jedinému a nejsprávnějšímu poznání! Vy nehledáte Boha, Vy jste Ten, kdo nutí vaší mysl, aby si uvědomila, že jste pocitem Já, který sídlí v hrudi člověka.

Vy jste přímo tímto pocitem, touto skutečností, která má být zachycena vaší myslí! Nejste nic jiného a pokud si budete myslet, že jste něco jiného, tak si něco nalháváte!

Ten, kdo hledá, je vaše mysl! Ale ani vaše mysl nehledá. Vy nutíte vaší mysl, ať Vás objeví!

Ne že Vy jste na cestě, ale Vy jste Ten, kdo tu cestu řídí!

Pokud někdo dělá něco jiného, nemá odvahu a je lenivý. Když si bude někdo namlouvat, že není připraven a není toho hoden, je to jenom výmluva, že se nějak instinktivně tomu bráníte a že ani nechcete, abyste se stal nejvyšší pravdou. A pokud se nechcete stát nejvyšší pravdou, tak ani nehledejte. Ponořte se do všedního života.

Pokud ale chcete poznat pravdu o sobě, hned si začněte myslet tuto pravdu se vším všudy! A ne být jednou nohou tam a druhou nohou tam.

Vy jste Ten, kdo nutí vaši mysl, ať si o Vás nemyslí nic jiného než to, že jste pocit Já, sídlící v hrudi (srdci) člověka. Jinou totožnost o sobě samém nedovolte vaší mysli myslet. Pokud jí to dovolíte, ztratíte sami sebe! Tato ztráta bude jenom díky vaší slabosti, zbabělosti a lenivosti.

Dotaz posluchačky: Když se snažím být v srdci, vždycky se mi chce brečet. To jsou ty emoce?

J.P.: Však breč.

Posluchačka. Takže vždycky, když budu meditovat, budu bulet jako želva?

J.P.: To jen nějakou dobu, pak ti to zevšední tak, že ani nebudeš brečet.

Jestliže vaše Já něco vyzařuje do vaší mysli, obrazy, které jsou spatřovány v mysli, vytvářejí určitou emotivitu, která ovlivňuje vaše Já. Jestliže na základě obrazů ve vaší mysli vytvoříte falešné a nepravdivé emoce, tyto pokříví vaše Já. Pak budete vaše Já zažívat takovým způsobem, že to ve skutečnosti nebude ani vaše Já. Symbolem vašeho Já na obloze je Slunce. Voda je symbolem emocí. Jsou schopny mraky zakrýt Slunce? Jsou. Někdy přes mraky vidíte, že tam to světlo je, ale je zamžené. Vy také, díky vašich emocí, vnímáte Slunce, jinak byste neměli vůbec svoje sebevědomí, vnímání sebe sama, ale vnímáte to zastřeně právě těmi emocemi, takže vaše Já nezáří v plném jasu. Tyto mraky jsou výsledkem vašeho myšlení, protože obraz v mysli automaticky vyvolává vodu – emoce.

Dodržujte, co jsem vám nyní řekl a je to jednoduché.

Nesmíte si o sobě myslet, že jste nějaký meditující. Ten, kdo by tam mohl být jako meditující, je vaše mysl. Ale to není vaše starost. Je tam někdo, kdo by chtěl zdánlivě meditovat, ale neztotožňuje se s ním, to je vaše mysl. Musíte se automaticky od samého počátku stavět do role, že jste Ten, kdo chce být nalezen! Spatřen! Nejste hledající! Jste Ten, kdo má být nalezen! To je vaše pravá totožnost! Ten, kdo Mne může nalézt, je právě Moje mysl. Moje mysl Mne ale nenajde, pokud se zabývá vším možným, jenom ne MNOU. Já musím být tím ústředním tématem veškerého uvažování Mé mysli!

Já přece vím, kdo jsem! Já jsem pocit Já sídlící v hrudi, srdci člověka, to jsem Já. Toto musí dojít Mé mysli, Já svoji totožnost znám! Mysl to musí už konečně pochopit! Ne Já!

Moje mysl si o Mně pořád myslela něco, čím jsem nikdy nebyl! Já jsem jí to jen po určitou dobu dovolil, aby si o Mně myslela tyto nesprávné myšlenky. Z určitého důvodu se Mi to hodilo do krámu, protože jsme si budovat svoji lidskou osobnost a svoji emoční strukturu. Ted' už nechci.

Ted' už chci, ať mysl o Mně myslí takovým způsobem, jaký ve skutečnosti jsem.

Nejsem naprosto ničím jiným než pocitem Já, který sídlí v lidské hrudi.

Čím více budu zažívat, že jsem tímto pocitem, tak nebudu už zažívat jenom to, že jsem v lidské hrudi, ale že sídlím v duchovním světě a že mám normální lidskou postavu, a jenom když tento duchovní svět vztáhnu k svému masitému tělu, tak koresponduje s lidskou hrudí. Ne že bych přímo sídlil v hrudi, ale duchovní prostor, ve kterém se nacházím, kde je Můj domov, na základě souvztažností je procit'ován v hrudi a ne v hlavě.

Když toto dodržíte a začnete takto uvažovat o sobě, co se děje při meditaci, tak výsledky musí za chvíli přijít. Pokud nepřichází, to nevadí, protože je jenom otázka času, kdy se emočně začnete natáčet tomuto myšlenkovému poznání čelem.